

Dracula erythrochaete (Rchb.f.) Luer

Synoniem

Masdevallia erythrochaete Rchb.f. (1882)

Naam

In 1978 scheidde Carlyle Luer de sectie Sacci-labiatae Rchb.f. (1873) ook wel sectie Chimae-roideae Krzl. (1925) genoemd, af van de Mas-devallia's. Het nieuwe geslacht noemde hij Dracula. Hij kwam daartoe, doordat deze planten nogal wat afweken van de andere Masdeval-lia's en hij geen tussenvormen vond. De verschillen zitten in:

1. de veel dunnere bladeren,
2. de overwegend hangende bloemstengels,
3. het holle topdeel van de lip.

Hij onderscheidde bij het geslacht Dracula 6 secties. D. erythrochaete behoort tot de sectie Dracula. Het kenmerk van deze sectie is het groter zijn dan 5 mm van het topdeel (het epi-chiel) van de lip.

Saccilabiatae betekent: zakvormige lip; Dracula betekent: Kleine Draak en erythrochaete betekent: rode haren. Dat "haren" slaat op de staarten van de sepalen. Bekende vertegenwoordigers van de sectie Dracula zijn D. chimaera (Rchb.f.) Luer en D. bella (Rchb.f.) Luer.

Foto Sporry

Verspreidingsgebied

Oorspronkelijk was D. erythrochaete alleen bekend van Guatemala en Costa Rica, maar de laatste jaren is hij ook gevonden in Nicaragua en West-Panama. Hij leeft in het laatstgenoemde gebied op bemoste takken in dichtbegroeide nevelwouden.

Beschrijving

De plant is sterk zodevormend en de bladeren zijn 20 cm lang en 2,5 cm breed. De 3-4 bloemen, die aan de 10-20 cm lange, naar beneden hangende bloemstengels zitten, verschijnen na elkaar. De open bloemen hebben crème gekleurde sepalen. Ze zijn voorzien van veel bruine stippen en dicht bezet met korte, wit haartjes. De sepalen eindigen abrupt in donkerbruine (purperen) staarten van 3,5-4 cm lang. De petalen zijn stomp, 3 bij 1,5 cm groot, bleekgeel met een bruine vlek, wat getand en aan de top gespleten. Tussen die lamellen zitten wratten. De lip is wit met rose. Het epichiel is bolrond en hol met getande randen en binnenin 3 (soms vertakte) lamellen, komend uit het centrum. Het basisdeel (het hypochiel) is diep gegroefd in het midden, met dunne, rechtopstaande ronde lobben aan de basis. Grootte 8 bij 5 cm. De zuil is stevig en 4 mm lang.

Cultuur

Daar D. erythrochaete voorkomt op een hoogte van 1700 m ligt het voor de hand, dat hij in een koele kas gekweekt moet worden.

Ze kunnen niet in potjes gezet worden, want de bloemtakken groeien voor het grootste deel naar beneden. Heel mooi is het zelf maken van mandjes van geplastificeerd volièregaas. U legt onderin en aan de zijkanten een laagje veenmos, zodat het andere potmateriaal er niet uit kan vallen. Als potmateriaal kunt u een mengsel van fijne bark, turfvezel, varenwortel, dicksonia en mexifern gebruiken. Het moet een luchtig mengsel zijn.

Dracula's hebben geen bulbën en groeien het gehele jaar door. Ze moeten dus regelmatig nat gehouden worden. Ze hebben geen rustperiode en daarom kunnen we ook altijd mest blijven geven.

Een relatieve vochtigheid van 80% vinden ze aangenaam. Bij een constant lage vochtigheid vertonen de bladeren een zg. harmonicagroei. Zwarte punten aan de bladeren duiden ook op te droge lucht of te veel zonbestraling. Wél kunnen ze een lichte standplaats verdragen, maar zonlicht is funest.

De dagtemperatuur mag niet boven de 25° C uitkomen.

De bloeitijd hangt wat af van de temperatuur en het licht. In november ontstaan de bloemtakjes, waarna van april tot september de bloemen te zien zijn.

Naschrift

Er komen 2 nauw verwante soorten voor nl. *D. astuta* (Rchb.f.) Luer en *D. gaskelliana* (Rchb.f.) Luer. De sepalen van eerstgenoemde soort hebben staarten tot 8 cm groot en het epichiel van de lip heeft geen rose.

Chr. Branger
juni 1982